

Радой Ралин
Гроб на приятел

Видях над гроба твойто име...
Уви, не беше съвпадение.
Смъртта ли, братко, бе, прости ми
единственото решение?

Такъв си беше ти: невзрачен,
в класа с успехи не блестеше.
Ти имаше единствен начин:
мълчеше само и мълчеше.

Не можеше да пееш песни,
не беше и корав в ръцете
и смазали те биха лесно
богатските момчета.

Неромантичен и нехрабър,
ти чувства като че не влагаше,
затуй ли нелегална работа
изцяло ти прилягаше?

В тези дни на мъст и унижения
борци с проверка се проваляха,
младежи падаха в сражения
и майки денонощно жалеха.

Ти беше дух невидим, който,
повикан, идва моментално,
ти беше свързка на героите,
ти бе подклаждане начално.

И директиви, и патрони
пренасяше през сто засади,
но никой теб не те подгони
и никой теб не те издаде.

Така посрещна свободата:
в зори бе тръгнал за Балкана
с вързоп лекарства във ръката,
но той излишен вече стана.

Ехтеше с възгласи простора

от радост невъобразима
и колко много наши хора
оказаха се, че ги има.

Отде придойдоха оратори,
поети с едри револвери,
и делови организатори,
и даже наши офицери.

И всеки се роди повторно,
и вред животът се отприщи.
Но в туй движение нагорно
теб не потърсиха за нищо.

Ти се почувства тъй самотен,
а бе с душа за подвиг жадна
и тръгна с Трети полк пехотен
и в първата му битка падна.

Загинал ли си със усмивка,
за мреш за свободата мила?
Не зная. Земната завивка
от нас навеки те е скрила.

1955, 1969

КРАЙ

© 1955–1969 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5840>]